

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۷/۰۹/۳۰

فریده نوری کمال

از پی مرجان رفتم

خون دل گشتم و از دیده به دامان رفتم * * * * جوی یاقوت شدم از پی مرجان رفتم

امروز از رفتن یگانه سرمایه زندگی ام چهار ماه گذشت، طویل ترین چهار ماه زندگی بخت برگشته ام. وقتی داشتمش فکر می کردم جهان را دارم، مرجان مثل دریای خروشان با متانت فراوان در طول زندگی کوتاه اش پیش رفت، و بسیار زیبا درخشید، افسوس که شاخه پر بار عمرش خیلی زود شکست و این مادر بدبخت را با غمی به بزرگی قله های کوه های سر به فلک کشیده وطنش تنها در ماتم گذاشت

بر دل ز غمت چو لاله داغی دارم

در دیده ز دیدار تو باغی دارم وز دیدن دیگران فراغی دارم
در جان ز جفای تو چراغی دارم بر دل ز غمت چو لاله داغی دارم
"جلی"

** * **

شعر آسمانی ذیل از بزرگمرد بلخ باستان حضرت مولانا جلال الدین محمد بلخی است که به اجازه آن بزرگوار و طلب بخشش از روانش در مقابل هر بند آن (مرجانم آرزوست) را افزوده ام

مرجانم آرزوست

مرجانم آرزوست بنمای رخ که باغ و گلستانم آرزوست
مرجانم آرزوست بکشای لب که قند فراوانم آرزوست
مرجانم آرزوست ای آفتاب حسن بیرون آه دمی ز ابر
مرجانم آرزوست کان چهره مشعشع تابانم آرزوست
مرجانم آرزوست گفتی ز ناز بیش مرنجان مرا برو

به اهتمام ولی احمد نوری

مرجانم آرزوست
مرجانم آرزوست

آن گفتمت که بیش مرانجام آرزوست
آن معدن ملاحت و آن کانم آرزوست

دیدار خوب مرجان افغانم آرزوست

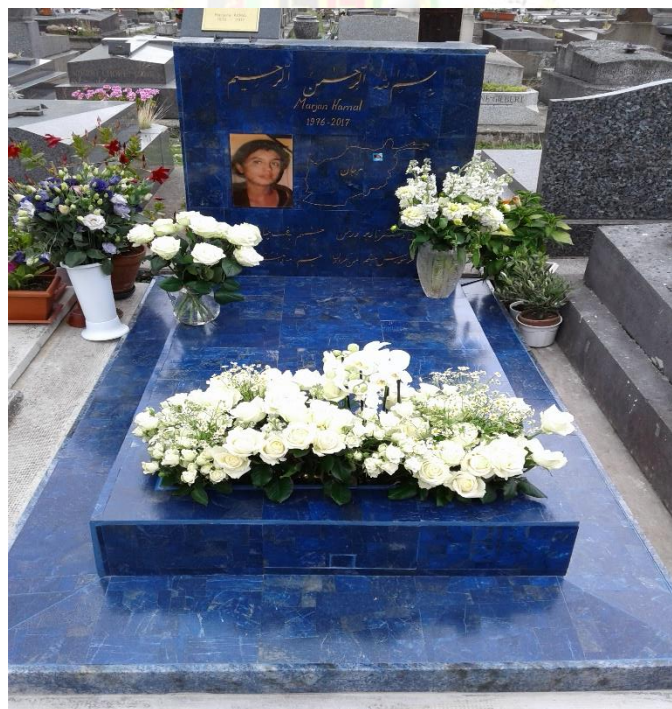
مرجانم آرزوست
مرجانم آرزوست
مرجانم آرزوست
مرجانم آرزوست
مرجانم آرزوست
مرجانم آرزوست

والله که شهر بی تو مرا حبس می شود
آوارگی و کوه و بیابانم آرزوست
گویا ترم ز بلبل، اما ز رشک عام
مُهر است بر دهانم و افغانم آرزوست
گفتا که یافت می نشود جسته ایم ما
گفتم: آنکه یافت می نشود آنم آرزوست

"مولانای بلخی"

** * **

سنگ مزار

ای نکویان که در این دنیا آئید
یا از این بعد به دنیا آئید
اینکه خفته است در این خاک منم
مدفن عشق جهان است اینجا
یکجهان عشق، نهان است اینجا

عاشقی بوده به دنیا فن من
هر کرا روی خوش و خوی نیکوست
من همانم که در ایام حیات
تا مرا روح و روان در تن بود
بعد چون رخت ز دنیا بستم
گرچه امروز به خاک مأوست
بنشینید بر این خاک دمی

مدفن عشق بود مدفن من
مرده و زنده من عاشق اوست
بی شما صرف نکردم اوقات
شوق دیدار شما در من بود
باز در راه شما بنشستم
چشم من باز به دنبال شماست
بگذارید به خاک قدمی

گاهی از من به سخن یاد کنید
در دل خاک دلم شاد کنید

"ایرج میرزا"

** * **

سنگ مزار

این خط جاده ها که به صحرا نوشته اند
یاران رفته با قلم پا نوشته اند
سنگ مزار ها همه سر بسته نامه ها
کز آن جهان به مردم دنیا نوشته اند
"صائب"